

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 429/2567

พนักงานอัยการจังหวัดแม่ฮ่องสอน โจทก์ ดาบตำรวจ ก. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 134, ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกระทำความผิดฐานรับของโจรผู้กระทำไม่จำเป็นต้องรับทรัพย์สินของกลางไว้ในความครอบครองของตนเอง เพียงแต่ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์สินอันได้มาโดยการกระทำความผิดก็ครบองค์ประกอบความผิดฐานรับของโจรแล้ว แม้โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยครอบครองอาวุธปืนของกลางด้วยตนเองโดยมิชอบด้วยกฎหมายในความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตก่อนแล้วจึงช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งอาวุธปืนของกลางอันเป็นความผิดฐานรับของโจรก็ไม่ทำให้คำฟ้องขัดแย้งกัน ส่วนการที่โจทก์มิได้บรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับอาวุธปืนของกลางในคำฟ้อง โจทก์สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณาว่าอาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธปืนยี่ห้อใด หมายเลขทะเบียนใด และได้มาอย่างไร ฟ้องของโจทก์ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 158 (5) แล้ว แม้ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาพนักงานสอบสวนเพียงแต่แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่ากระทำความผิดฐานรับของโจร โดยไม่ปรากฏว่ามีการแจ้งถึงข้อเท็จจริงทั้งหลายพร้อมรายละเอียดที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิด แต่ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา (เพิ่มเติม) ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้แจ้งพฤติการณ์และรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลย โดยผู้ต้องหาทราบข้อกล่าวหาและเข้าใจดีโดยตลอดแล้ว ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา จึงเป็นการแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดให้จำเลยทราบแล้ว การสอบสวนของพนักงานสอบสวนชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 134 วรรคแรก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 7, 72 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 357 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก จำคุก 1 ปี ยกฟ้องข้อหาอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในส่วนที่จำเลยไม่ได้ฎีกาโต้แย้งว่า จำเลยกับดาบตำรวจสันติชัย จำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย.71/2564 ของศาลชั้นต้น และนายสมชาย รู้จักกันมาตั้งแต่ปี 2563 ตามวันเวลาเกิดเหตุจำเลยกับนายสมชายช่วยติดต่อกา ผู้รับจํานำอาวุธปืนให้แก่ดาบตำรวจสันติชัย หลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานตำรวจยึดอาวุธปืนของผู้เสียหายคืนได้ 7 กระบอก สำหรับความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า ฟ้องของโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่ได้

บรรยายฟ้องว่าจำเลยครอบครองอาวุธปืนของกลางด้วยตนเองโดยมิชอบด้วยกฎหมายก่อนถึงจะ
ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อมา รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งอาวุธปืน
ของกลางอันเป็นความผิดฐานรับของโจร จึงเป็นคำฟ้องที่ขัดแย้งกัน และโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้อง
ว่าอาวุธปืนของกลาง 6 กระบอก เป็นอาวุธปืนยี่ห้อใด หมายเลขทะเบียนใด ได้มาอย่างไร จึงเป็น
คำฟ้องที่เคลือบคลุมนั้น เห็นว่า การกระทำความผิดฐานรับของโจรผู้กระทำให้ไม่จำเป็นต้องรับทรัพย์
ของกลางไว้ในความครอบครองของตนเอง เพียงแต่ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย
ซื้อมา รับจํานำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งทรัพย์อันได้มาโดยการกระทำความผิดก็ครบองค์ประกอบ
ความผิดฐานรับของโจรแล้ว แม้โจทก์มิได้บรรยายฟ้องความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่น
ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตก่อนความผิดฐานรับของโจรก็ไม่ทำให้คำฟ้องขัดแย้งกัน
ส่วนการที่โจทก์ไม่ได้บรรยายรายละเอียดเกี่ยวกับอาวุธปืนของกลางทั้ง 6 กระบอก ในคำฟ้อง
โจทก์ก็สามารถนำสืบได้ในชั้นพิจารณาว่าอาวุธปืนของกลางทั้ง 6 กระบอก เป็นอาวุธปืนยี่ห้อใด
หมายเลขทะเบียนใด และได้มาอย่างไร ฟ้องของโจทก์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา มาตรา 158 (5) แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่าฟ้องโจทก์ไม่เคลือบคลุมนั้น
จึงชอบแล้ว มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าการสอบสวนของ
พนักงานสอบสวนชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 วรรคแรก
หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ตามบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนระบุเฉพาะ
ข้อกล่าวหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานรับของโจร แต่ไม่ได้ระบุข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำผิด
ของจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 วรรคแรก นั้น เห็นว่า แม้ตาม
บันทึกคำให้การของผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนเพียงแต่แจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยว่าการ
กระทำความผิดฐานรับของโจร โดยไม่ปรากฏว่ามีการแจ้งถึงข้อเท็จจริงทั้งหลายพร้อมรายละเอียด
ที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิด แต่ตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา (เพิ่มเติม) ปรากฏว่า
พนักงานสอบสวนได้แจ้งพฤติการณ์และรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดของจำเลยไว้ว่า
"...จากการสอบสวนดาบตำรวจสันติชัย ผู้ต้องหาที่ 1 และนายสมชาย ผู้ต้องหาที่ 3 ให้การ
สอดคล้องต้องกันว่าจำเลยนำอาวุธปืนสั้นจำนวน 2 กระบอก ไปฝากจํานำกับผู้ต้องหาที่ 3"
ผู้ต้องหาทราบข้อกล่าวหาและเข้าใจดีโดยตลอดแล้ว ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา จึงเป็นการ
แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิดให้จำเลยทราบแล้ว การสอบสวนของพนักงานสอบสวน
ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 วรรคแรก ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5
วินิจฉัยว่าการสอบสวนชอบด้วยกฎหมายนั้นจึงชอบแล้ว มีปัญหาข้อเท็จจริงต้องวินิจฉัยตามฎีกา
ของจำเลยว่าการกระทำความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ โดย
จำเลยฎีกาว่า พยานหลักฐานของโจทก์มีเพียงคำขัดทอดของดาบตำรวจสันติชัย นายสมชาย
นายธนากร และนายนิพนธ์ ผู้ร่วมกระทำความผิดซึ่งเป็นพยานบอกเล่ามีน้ำหนักน้อย ไม่เพียงพอ
รับฟังลงโทษจำเลยนั้น ได้ความจากนายสมชายกับนายนิพนธ์พยานโจทก์และพยานจำเลยกับนาย
ธนากรพยานโจทก์ตรงกันว่า ก่อนเกิดเหตุนายสมชายเคยพาจำเลยนำรถกระบะมาจํานำแก่นาย
นิพนธ์ 1 คัน และนายธนากร 1 คัน หลังจากได้รถกระบะคันไปแล้ว ตามวันเวลาเกิดเหตุ นายสม
ชายพาจำเลยนำอาวุธปืนพกสั้น ยี่ห้อซิกซาวเออร์ หมายเลขประจำปืน ที่ 60135311 ไปจํานำแก่นาย
นิพนธ์ และอาวุธปืนพกสั้น ยี่ห้อซิกซาวเออร์ หมายเลขประจำปืนที่ 60138641 ไปจํานำแก่นาย
นิพนธ์ ขณะที่รับจํานำอาวุธปืนดังกล่าวสังเกตเห็นมีสกอตเทปสีดำปิดอยู่บริเวณจุดเล็งปืนหรือ
หน้าศูนย์ เห็นว่า นายสมชายรู้จักจำเลยมาก่อนเกิดเหตุและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน ส่วนนาย

ธนากรกับนายนิพนธ์รู้จักจำเลยภายหลังจากนายสมชายพาจำเลยนำรถกระบะมาจำนำและไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยเช่นกัน จึงเชื่อว่าบุคคลทั้งสามเบิกความไปตามความเป็นจริงโดยมิได้ปรักปรำจำเลย ยิ่งกว่านั้นโจทก์มีร้อยตำรวจโทภทรพงศ์ พนักงานสอบสวนเบิกความประกอบแผนผังการโอนเงินระหว่างนายสมชาย ดาบตำรวจสันติชัย จำเลย นางสาวแพรว คนรักของนายนิพนธ์ และนายสมบัติ โดยมีนายสมชายเป็นคนกลาง หลังจากนั้นได้ตรวจสอบบัญชีเงินฝากของนายสมชาย ดาบตำรวจสันติชัยและจำเลยพบว่ามีรายการโอนเงินเข้าออกระหว่างกันหลายรายการ แม้นายสมชาย นายธนากรกับนายนิพนธ์เป็นผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลย นายสมชายถูกกันเป็นพยาน ส่วนนายธนากรกับนายนิพนธ์ถูกดำเนินคดีในข้อหา รับของโจร ซึ่งคำเบิกความของบุคคลทั้งสามเข้าลักษณะเป็นคำขัดทอดของผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดด้วยกันก็ตาม แต่ก็ไม่มีกฎหมายบัญญัติไม่ให้รับฟังคำขัดทอดของผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดด้วยกัน การที่จะเชื่อคำพยานได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับผลที่พยานเบิกความ เมื่อพิจารณาประกอบกับข้อเท็จจริงที่ได้ความจากทางพิจารณาว่า ตั้งแต่ปี 2563 ที่จำเลยรู้จักกับนายสมชายและจำเลยแนะนำดาบตำรวจสันติชัยให้รู้จักกับนายสมชายเรื่อยมาจนกระทั่งเกิดเหตุคดีนี้ มีรายการโอนเงินเข้าออกระหว่างบัญชีของดาบตำรวจสันติชัย จำเลยและนายสมชายหลายรายการ แม้จำเลยอ้างตนเบิกความเป็นพยานว่า จำเลยมีความสนิทสนมกับนายสมชายและดาบตำรวจสันติชัย มีการเล่นการพนันออนไลน์ด้วยกัน ทำให้จำเลย นายสมชายและดาบตำรวจสันติชัยมีการหยิบยืมเงินกัน หากดาบตำรวจสันติชัยเงินหมดก็จะยืมเงินจากจำเลย บางครั้งจำเลยก็ไปยืมเงินจากนายสมชายเป็นการยืมวนกันไปมา แต่เมื่อจำเลยไม่ได้นำสืบให้เห็นว่ารายการโอนเงิน เป็นการโอนเงินกู้ยืมกันระหว่างจำเลย ดาบตำรวจสันติชัยและนายสมชาย จึงเลื่อนลอยไม่น่าเชื่อถือ และที่จำเลยเบิกความว่า จำเลยไม่ได้เห็นอาวุธปืนที่นำไปจำนำแก่นายนิพนธ์เนื่องจากนายสมชายใส่ไว้ในกระเป๋าก็แตกต่างจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ทำเป็นหนังสือว่า "...และทางดาบตำรวจสันติชัยก็เดินมาหาข้าฯ แล้วนำเอาอาวุธปืนพกสั้นยี่ห้อซิกซาวเออร์โดยเอาสกอตเทปสีดำปิดทับตรงคันรั้งด้านบนเอาไว้ แต่ข้าฯ ไม่ทันสังเกตแต่มาทราบภายหลังว่ามีการเอาเทปสีดำปิดทับตราโล่เอาไว้..." จำเลยรับราชการเป็นเจ้าพนักงานตำรวจตั้งแต่ปี 2555 จนกระทั่งเกิดเหตุคดีนี้เมื่อปี 2564 เป็นระยะเวลานานเกือบ 10 ปี จำเลยย่อมต้องทราบดีว่าอาวุธปืนที่ใช้ในราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องมีหมายเลขประจำปืนและมีตราโล่ประทับไว้ ที่จำเลยนำสืบต่อสู่ว่า ไม่ได้กระทำความผิดฐานรับของโจรเพราะไม่ทราบว่าอาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธปืนที่ใช้ในราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติและถูกดาบตำรวจสันติชัยลักมานั้น จึงเลื่อนลอยไม่น่าเชื่อถือเช่นกัน พยานหลักฐานของจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทราบว่าอาวุธปืนของกลางที่ร่วมกับนายสมชายนำไปจำนำแก่นายธนากรและนายนิพนธ์เป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดเข้าลักษณะลักทรัพย์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานรับของโจร ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานรับของโจร จึงชอบแล้ว มีปัญหาข้อเท็จจริงต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่ามีเหตุสมควรลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า จำเลยรับราชการเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมีหน้าที่ปฏิบัติงานตามกฎหมายเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง สมควรทำตัวให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ประชาชน แต่กลับกระทำการละเมิดต่อกฎหมาย ซึ่งการกระทำความผิดของจำเลยดังกล่าวลำพังจำเลยเพียงคนเดียวไม่อาจทำได้ คงจะต้องมีผู้ร่วมกระทำความผิดเป็นขบวนการโดยแบ่งหน้าที่กันทำเป็นขั้นเป็นตอนเพียงเพื่อประโยชน์ของตนเองกับพวกโดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของ

ประเทศชาติและประชาชนโดยรวม ทั้งความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดที่มีส่วนสนับสนุนให้เกิดอาชญากรรมอื่น ๆ ติดตามมาอีกมากมาย อันเป็นภัยต่อสุจริตชนและกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องราวแรง ที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษและพิพากษาลงโทษจำเลยโดยไม่รอการลงโทษจำคุกจึงเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

อุทัย โสภำโชติ · เสรณี ศิริมังคละ · ประชา งามล้ำวง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/429/2567>